

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Æsthetisk Litteratur. Baggesen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 258. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1809_115-txt-shoot-idm143.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det er Kritikens ufravigelige Pligt, før den betragter det Enkelte i et Værk, at beskue det Hele som Heelt, og naar vi her fremfare saaledes, maa vi erkende, at disse Breve kun for saavidt lade sig samle i en almindelig Synspunkt, som de alle tjene til at aabenbare Digterens Egenhed. Saaledes beskuede, sammengro de virkelig til et Heelt; thi saa adskillige de og ere, i det de avledes af Øieblikke, udrevne af Digterens Liv til forskellige Tider og under forskellige Betingelser, genkende vi dog de samme Grundtræk igennem det vekslende Ydre. Disse Grundtræk, der have været Digterens Særkender paa hans hele Vandring, maa vel nævnes: spøgende Vid og en Fantasi der sædvanligst spiller let paa Overfladen eller dens nærmeste Lag, ogsaa stundum trænger dybere, men sielden skaber hele og faste Syner. Som oftest er Latteren blandet med Graad og Graaden med Latter, men næsten altid, naar Digteren spreder sine Vinger for at flyve mod det Høie, nedtynger han sig selv ved Betragtninger over Flugtens Natur, over Jorden, han løfter sig fra og Himlen han hæver sig mod, eller og Flugten taber sig i en spøgende Flagren henover de blommede Enge, han ei nænner at forlade. Ofte følte han, at saa vare hans Vilkaar, og han har aldrig kunnet enes med sig selv om, enten han skabtes til Graad eller Latter, til Alvor eller 259Spøg, netop fordi den lunefulde Natur havde sin Skiemt af at danne ham til en synderlig Blanding af Alt. Denne Blanding har gæret, og kæmpet med sig selv, og stundum finge somme Dele mærkelig Overmagt; men i Rimbrevene er det hartad aldrig saa, fordi her ei var Noget, hvori hans Egenhed kunde tabe sig, da det meget mere var den allene, som, skjønt til forskellige Tider, aftrykte sig selv.